

Olen sieltä, missä ei tunneta rajoja, missä sanat ovat kirjainyhdistelmiä vailla merkitystä. Sotkuisia vaatekaappeja, likaisia astioita ja avattuja tölkkejä. Olen sieltä, missä ei tunneta sunnuntaipäivällisiä tai pyyhitä kyyneleitä. Olen sieltä, missä ei pysähdytä - missä aikaa ei ole. Pelkoja, huolia, hukkaan heitettyjä mahdollisuuksia. Olen sieltä, missä ei kuulla, nähdä tai kohdata. Olen sieltä, missä ei tunneta kiitosta - missä mikään ei riitä. Vanhoja kaavoja, liian pieniä muotteja. Puntareita, maitorahkoja ja vaakakuppeja. Olen sieltä, missä odotetaan eikä tulla vastaan. Olen sieltä, missä vaaditaan. Lisää, enemmän ja paremmin. Olen sieltä, missä sairastutaan eikä pelätä kuolemaa. Olen sieltä, missä ei saa levätä. Olen sieltä, missä paetaan. Lääkitään ja kuollaan pystyyn. Kurotettuja käsiä, livenneitä otteita. Suljettuja ovia. Valkoisia valheita. Kireitä hartioita, viivaksi vedettyjä hymyjä. Vailla turvaa ja kosketusta. Keskenäisiä tarinoita, ratkaisemattomia loppuja. Riitoja ja välikäsiä, odotuksia odotusten perään. Olen sieltä, missä ei ole tilaa hengittää. Sieltä minä olen, vaan en jää.